

הקומץ את המנחה פרק שני מנחות

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

דאמיר' אי ס"ד כל העושה על
למה לי מתקיף לה רב אשי
עסקי' כגון שפיגל בראשונה וב
על דעת ראשונה הוא עושה

פיגול וקשה דרביעית מאן דכר שמה
בדאקטין לעיל ומה לעיל דשמן בזה
(דמוצנה הובז בזה שבע דטיהור וד'
זה היכל וזה המוצנח כחשמו משמע דר
יחמיל במחנות המוצנח נמן מקנא מוקט
ז' צטור) דכולו חשיב כחזה וקשה
דפרוכת וחד אלאות קרענות וחד טיטי
ולפי זה נוכל לגרוס כאן שפיגול בראש
משום דלאכא עדיין שיריים העמכבי
דסכר שיריים מעכבי חשיב וחד טס

א. חסגל בשמיים אצרי דפסיה וסדר זרק ליה לא מחת
על מדבר, על כרחך כבי אחר רחמנא לשלם חרקה, ו
חתי אין מלן ורקה כיון דלא גמרה כחשבה פיעול וט
(ד. ט.) דטלן כפרה כפרה עמאן לא גמרה כ
מחירי לא לא חסר ונמרה טעניה כחירי, לא גמרה
עירב כחשבה אחרת הי ריזא ליעול (כחש חב.) מער
א סבר שריים לא מעניי וריק אס כפר עיקר החתמה

דס האשס דכל זמן שלא נתן
 יל (ה): **מתני'** פיוגל בקומץ.
 ויפגל בכל המסיר. והקטרת
 הקטרת חצירו: **גמ'** שנתן

מתני' ^א פיגול בקומץ
ולא בקומץ ר' מאיר א
ברת וחכמים אומרים
בכל המתיר ומודים
חובטו במכרחת קצות
פיגול וחייבין עליו כרת
שחט אחד מן הכבשים
הקטיר אחד מן הבז
למחר ר"מ אומר פ
וחכמים אומרים ^ב אין
המתיר שחט אחד מ
למחר הוא פיגול וחביו
למחר שניהם כשרים
שנתן את הקומץ ב
במחשבה אבל נתן
הלבונה בשתיקה ד
העושה על דעת ראש
אמר עדיין הוא מחלו
לה להא שמעטת א
הונא לרבא ^ג פ"ב בקמ

¹²[ואבל] בא לו להקדמה
 ואת הלבושה במחשבה
 ואת הלבושה בשתקה
 ונליו כרת וחכמים א
 שיפלו בכל המזויר קח
 במחשבה ואת הלבושה
 וכבר נתן את הלבושה
 תשובות בדבר ¹³ חדי
 התינא אח"כ תרגמא
¹⁴ת"ש יבד"א בדמים ר
 אבל דמים הניתנים על
 של יום הכיפורים ואת
 משוח ואחת עשרה ע
 ציבור פיגל בין ברא
 בשלישית ר"מ אומר
 וכן"א ח"אין בו כרת
 תחני מיהא פיגל בין ב
 בשלישית ונליו וכו' ו
 הניחא ¹⁵למאן דאמר
 אלא למ"ד בפר ולא
 למימר ¹⁶אמר רבא הכא

ענת ראשונה הוא עושה
די שתק קתני אלא אם
ניה זו ¹⁰ ובשלישית דאם
מיהדר פגולי בשניה ¹¹

ואין פירש בקוטרם שפיגל בה
ותם הוה ליה לפרושי טפי כיון
וקרעו וכן משמע בפרק הויאל
יב מוצח כפרה אחת וי עוד קוד
המוצח ונשפר הדם יביא אחר
לדקמן קאמר (ג"כ) משבחת
אלמלא לא תשיבי כחד האות
ובשיה ולישית כחד האות
ואם תאמר הלא בעל כרחיה
דמוצח בסמוך ויש לומר

[illegible]

אחר שהיה יד' (פ) (זכח) זכוח
עליהן כמו שמעמידה בסוף
הוקבעו אפי' קודם שחיטה
שעה היינו משום דלכ' ז"ד מה

ולא בלבונה בלבונה
מר פיגול וחיבין עליו
אין בו כרת עד שיפגל
מים לב' מאיר במנחת
אם פילג בקומץ והמתיר
שהקומץ הוא המתיר
לאכול ב' חלות למחר
יין לאכול ב' סדרים
ל וחיבין עליו כרת
כרת עד שיפגל בכל
הכבשים לאכול ממנו
כשר 'לאכול מחבירו
'מ' אמר רב מחלוקת
שתיקה ואת הלבונה
קומץ במחשבה ואת
י הכל פיגול שכל
הוא עושה ושמואל
(16) יתיב רבא וקאמר
ב' רב רבא אמר רב רב
צה ובמתן כלי' ובהילוך

תן את הקומץ בשתיקה
את הקומץ במחשבה
למאמר פירגל וחייבין
מס' אין בו כרת עד
מיתה נתן את הקומץ
בשתיקה ופליגי איהם
בשתיקה מעיקרא שתי
דהיינו קמייתא ועוד
כר חנינא ב' דיעות
יתנין על מזבח החיצון
מזבח הפנימי כגון מ"ג
ש עשרה של פר כהן
לפר העולם דבר של
זונה בין בשניה ובין
גול וחייבין עליו כרת
דשיפול בכל המזבח
אשונא בין בשניה ובין
אמא ה"ג בשתי דעות
דאמר רבא' בדמו של פר
דמו של פר מאי איכא
במאי עסק' כגון שפיגל

י"א אי ס"ד כל העושה
(ובשלישית) למה לי

והוא
סוטה ובשניה ושחק בשלישית
וראשונה ושלישית במחשה ו
לו (ויחא דף סא.) דמניא וכפר
וגר התם מכאן אמרו ר' עז
תחיל בתחילה אבל לא קתי
ה' ד' פרים וד' שעירים פיר
קרקע ודעיברה ושמה סניר
ספר רציו גרש וספרק צי
תנא חנא סבר שיריט
על גב דשיריט מעבדי

לא הוציא בו מחשבת פסול אחר, אע"פ ש
בכולם זריקה ולתתן דמיון נמי טעם דר"ס
הוא ח"י עבודה היא בדי' פורים. סיגל בין
י עליהם דר' שמעון ור' אלעזר כנשפך הד
מעולם לפיגולי מוציא. כי היכי דלא הש
יתן מחמת קדושת מוצאי הפסח אין מע
והכי קאמר אין כלל הוא אל כפר ואם לא
היה ח"י עבודה היא בדי' פורים.

פז.

יב א מ"י פט"ו מהל'
פסו"ת הלכה ז ונח'
רש"ק שו"ת:
ב ב מ"י שם הלכה י:
בא ג מ"י פט"ו מהל'
פסו"ת הלכה יד:
בב ד מ"י שם הלכה טז:
בג ה מ"י שם הלכה יז:
בד ו מ"י שם פט"ו הלכה
ט:
בה ז ח מ"י שם פט"ו הלכה
א ב:

שיטה מקובצת

[illegible]

(א) לבלארה נראה דג"ל שהיה זכות בלואו שעה וזכות זכות נמחק וזכו שהגיה ה"ק:
(ב) אולי ג"ל לקיים כדס מלות שירים והשירים בודלי כמלות נפשות:

במקרה של חשד, יש להפנות את המידע למשטרה ולרשות הרלוונטית. יש להימנע מלדבר עם אנשים שאינם רשומים, ולדאוג להגנה עצמית.

אחותה שעה וגם משום דל"ז מ'חנה
לא לאו הכי לא קרבי דמשקדשו בכלי
לא דקרבי עם הוצא אחר הוצא ב'אחות
ה' דמפרש הכס ולפי מה שסובר הש"ח

לית ליה ^ו דאמרין הכא לר"מ דשמיטה
 קובעת ולא חלי קובעת עוד ימי תפרס
 הויא התם דקובעת אפי' כרבנן דרי
 פליגי דרי מאיר ורבנן בשמיטה פירוג
 כפגול מיירי ברישא וקאי אמתניתין
 דהנה שמגן את הנקמס וקשבר רבי
 מאיר דהקובע בשמיטה פירוג כלתמי
 מודה דמתן ^א התורה (לקמן ד' ע"ה)
 שחט חוץ לזמנו וחזק למקומו קדש
 הלאה אבל שמיטה קובעת אפי'
 לרבנן ולעזרי' דאמר בספר מתקדשים
 בשמיטה היינו לומר כדלית ליה ולמר
 כדלית ליה ופריך ממתני' דונה פסול
 לזלמא שמיטה פסולה מתקדש וקאי
 לרבנן אפי' רבי מאיר לא אתר אלא
 בפירוג ^א ^ב במתנות ולא בשאר פסולי
 שמיטה ודווקא דליכא זבח אחר משום
 תנאי ב"ד ה' ליכא זבח אחר לא וימיהו
 דקשה לפרושי את דל"כ משאכח לרבנן
 דאמר בהמה חייבין עליהם משום אפסול
 שנעשית השמיטה בהנשר ופיגול בשאר
 עדרות: ^א **הקובעו** בשמיטה.
 כרבי דאמר שני זבחים הממירים
 מעליהו ז' זבחה או ^א ^ב לר' אלעזר דר'

שמעון דלמור אין מעלין הוה ליה למינקט
שיטה דחוריקה או שנקבלת הדס כבוס
ונשפך וזכאבו דלמור כל בערמל לזורק
מזרק וכו' בקדאמרקין שיעור המורה
ולקמן דף עט:) ופלונימיהו דפ' התכלת
(לקמן דף מה.) ובסוף ר' ישמעאל לקמן
(דף עכב:) **דלמור** דהיינו קמייחא
פ' דנתן את הקומץ שמעון כ' נלך
שוות זה כזה ובפ' בית שמאי (וזהם
מז:) מביא כרייתא וזו איפסא דקמי
ברישא נתן את הקומץ כמחשבה:
בין בראשונה בין בשניה בין בשלישית
ראשונה כל האות דבין הדסים
שניה דפרוכס שלישית דמזבח אוזב כך
פ' בנותרס וכן מוכח בסמוך (ל' כ)
בין הדסים שביז מלא קומץ חסבי
פניס פוסל כן מלא ביכול מלא
בעלמא קא מצי וזכאי האות פניס
כן מודי ר' מאיר דלא היי פיגול מדי
דהוה לוי קומץ דלל היי פיגול דלמור
בסוף פ' שני דזבחים (דף ל.) דבעינן
קומץ שלם דלמור היי קמימא דכי
לחאות דמי ופסיגו וז"ע בזהאי דלקמן
לדחסייר שמואל לאכול שמוסע

בראשון וכו' ופליגי. הו' מני לשנוי ספי
בהדיא שאני עושה על דעת ראשונה:
בגון שפינ' בראשונה ובשניה
ובשלישית. כפ' כ"ט (נחמס)

[illegible]

י
 יק דמו פסול הוא, כיון דרבי רחמנא טיילו בשמיטה בלילא
 שבת שעת אכילתו ויפגיל ככל השעורא דכ"ה אחר רחמנא
 ידעם של חמטתי וטעני דהם, וטעם אחר וזהו של פסכא
 ובלאטע חמטת ככל מדר דלחן לרין לאור וליכא בחמץ
 בשמיטה קרי על הורקס דם הפסול אור קרע חמץ
 וי. דמשמע ליה לרובא מדר מהר שפיר ככל אחר
 וזהו של לחן הכסדר של חמטת כסדר (וי"א ט.) וקרי"ל

